

Рвав восени я шипшину

Володимир Сосюра

Рвав восени я шипшину,
карії очі любив.
Вечір упав на коліна,
руки простяг золоті...

Шахти, цегельні, заводи,
хлопці на зміну — вночі...
Місяць у полі бродить,
в трави лице вмочив.

Пальці тоненькі, ніжні
і романтичні дощі...
Хто це зрадливий ніж мені
в руки тоді вложив?

Ну, і пішов я ланами;
там ешелони, сніги...
Блиски гарматні над нами,
в горло — зорі-штики...

Ну, і пішов я ланами,
вітер мотав шлики...
Там телефонні гами,
там ешелони, сніги...

Там я забув про шипшину,
очі твої розлюбив.
Вечір упав на коліна,
руки простяг золоті...